

Algoritmický

feudalizmus

a posvätná RNA

vo
čistota

Denisa Kera

Algoritmický feudalizmus a posvätná RNA čistota: uzavreté skupiny domáceho vzdelávania, ekologické dediny Tesla a predmestské výcvikové tábory umelej inteligencie

Úvod

Neželaným účinkom pandémie COVID-19 je vzostup automatizácie, ktorá sľubuje budúcnosť bez zraniteľných a na vírus náchylných ľudí. Je to budúcnosť nezamestnaných más trénujúcich umelú inteligenciu a tým podporujúc automatizáciu a zároveň vracajúcich sa k „bio-bezpečnosti“, do vidieckych, izolovaných a malých spoločností. Na jednej strane existuje americký scenár zlyhaného štátu, ktorý sa stáva dcérskou spoločnosťou cloudov Amazon či Microsoft a Gates Foundation. Uzamknutí a izolovaní občania cvičia umelú inteligenciu vo veľkej prímestskej ľudskej továrne. Klikmi vo virtuálnej púšti, robia sami seba nepotrebnými. Na druhej strane je tu rovnako extrémny scenár Nového Zélandu, ktorý ponúka víziu utopickej, malej, bohatej a izolovanej komunity s eko-„náboženstvom“ a fantáziou, že sa všetci môžeme stať ostrovom v Pacifiku. V oboch scenároch cieľom je dosiahnuť obyvateľstvo s čistou RNA, buď vakcínami alebo extrémnym zákazom vychádzania a izoláciou.

Vznikajúce post-lockdownové budúcnosti prímestskej továrne na umelú inteligenciu, utopického ostrova, skupín rodinných klastrov alebo ekologických dedín naznačujú tak potenciálne budúce „triedy“, ako aj budúcu politiku. Je to politika, v ktorej sa národné záujmy spájajú s vírusovým profitérstvom a prinášajú novú uniformitu (RNA), uniformitu radikálnejšiu ako akákoľvek otázka rasy alebo národnej identity. Automatizácia, siete 5G novej generácie, ale aj molekulárna kontrola nad „vakcínami“, sú všetky potenciálne zdroje zisku. Tieto fenomény dokonca inšpirujú

prílív karnevalových 5G a ďalších konšpirácií a fantázií, ktoré odvracajú pozornosť nás a znemožňujú akúkoľvek kritiku infraštruktúry automatizácie a stáleho dohľadu.

Post-lockdownová budúcnosť prinesie kombináciu molekulárnej uniformity, sociálnej domesticity a technickej automatizácie, ktoré ohrozujú kozmopolitné vlákna našich miest a kultúr. Znižuje sa pluralita a rozmanitosť akéhokoľvek druhu v prospech posvätnej „čistoty RNA“, ktorá hýbe všetkými politickými zásahmi. Variácie výziev na obeť, ktoré majú slúžiť čistote RNA, ukazujú, že trvanie na politickej teológii v oblasti predmoderných a náboženských nálad (Kahn 2012) sa veľkolepo vracia prostredníctvom našich molekúl. Budúca kontrola molekúl v metabolizme, imunite a ekológii sa riadi čisto obavami o prežitie vyjadrenými v zobrazení populácií s čistou RNA. Táto kontrola patentovaných molekúl spolu s intruzívnymi údajmi, kódom aplikácií na sledovanie kontaktov a automatizovanou infraštruktúrou 5G, presadzujú surveillance a atomizáciu budúcej komunity. Tým je podporovaný model ovládania populácie, vďaka ktorému sa všetci dostanú do predmestských, vidieckych a ostrovných imunizovaných skupín a dedín. V nich bude prebiehať tréning umelej inteligencie, čím bude kozmopolitný a medzikultúrny život v meste znemožnený.

Túto budúcnosť popíšem ako algoritmickej feudalizmu, paradoxný návrat kmeňovej a premodernej spoločnosti založenej na pokrokových a nových technológiách, podporujúcich politické teologické koncepty posvätnosti, obeť a čistoty. V tejto budúcnosti nie sú žiadni občania, iba výcvik umelej inteligencie nevoľníkmi v rodinných skupinkách pod vládou mocných vladárov cloudov a vakcín, ktorí sa chopia eschatológie vírusových „druhých vln“. Existuje alternatíva k algoritmickej feudalizmu vírusových profitérov roku 2020 s ich cloudmi, platformami, sieťami 5G *next gen* a vakcínami štandardizujúcimi imunitu a infraštruktúru populácie? Ako poeticky a kriticky navrhovať, premýšľať a vykonávať algoritmickej budúcnosti? Ako

Vírusová parúzia

1
Jeanne Guillemin „Miasma,
Malaria, and Method“
<https://tinyurl.com/y5dxtn8a>

zahnať obavy a fantázie z budúcej automatizovanej politiky tela, kybernetických leviathanov a autonómnych neviditeľných rúk vznikajúce na predmestí umelej inteligencie s jej skupinkami či eko-dedinami?

Aj povrchný čitateľ Michela Foucaulta si všimne, že rok 2020 stelesňuje jeho kano- nickú predstavu o pastoračnej moci ako „starostlivosti“, ktorá sa mení na biopolitiku. Redukcia občanov na obyvateľstvo pátrajú- ce po skupinovej imunite alebo po rovnako problematickej vírusovej čistote, presadzuje niektoré z najextrémnejších foriem poslušnosti a kontroly, o ktorých pojednáva Foucault vo svojich prednáškach z roku 1978 (Foucault 2009). Disciplinárna moc sa dokonca presúva bližšie k molekulárnym, až k nano-úrovniam, vykonávaným prostredníctvom testov PCR, masiek sľubujúcich kontrolu nad kvapôčkami a molekulami RNA, a budúcich vakcín. Táto moc je všadeprítomná a zahŕňa dokonca aj aerosóly, ktoré oživujú starú fantáziu miazmy o „neviditeľnom nebezpečenstve číhajúcom vo vzduchu“, ktorá premení celú planétu na „krajinu strachu“ (Jeanne Guillemi)¹.

Biopolitika COVID-19 sa snaží kontrolovať molekuly a nanočastice, ktoré vstupujú do a vystupujú z „tela“ populácie. Globálne „telo“ je citlivé na vírusové hotspoty a na nezákonné molekulárne výmeny v baroch, na plážach a na verejných priestranstvách. Za účelom kontrolovať molekuly RNA štáty chrlia rôzne epidemiologické modely, ktoré im pomôžu vyhrať v štatistických hrách s chý- bajúcimi a zmanipulovanými údajmi. Zdravie, fyzická zdatnosť alebo sloboda jednotlivca sú redukované na jedinú hodnotu - nos čistý od vírusu. Krajiny súperia v tomto novom závode o správne hodnoty RNA a o epidemiologické údaje, ktoré definujú všetky ostatné sociálne a etické hodnoty alebo politické normy.

„Vypočítavé“ uvažovanie, ktoré podľa Foucaulta definovalo moderný štát — „raison d'État“ (národný záujem) — zmorfovalo do

Eschatológia „druhej vlny“

modelov a údajov, ktoré popisujú mieru infekcie obyvateľstva. To, čo bývalo geopolitickým problémom rovnováhy medzi konkurenčnými záujmami a štátmi v ich „otvorenom čase a mnohopočetnej priestornosti“, sa v súlade s eschatológiou „druhých vln“ stáva akousi olympiádou COVID-19. Národné záujmy sú redukované na denné štatistiky infikovaných, intubovaných a mŕtvych, na príbehy *mea culpa* o baroch a plážach a na moralistické dumania o „druhých vlnách“, ako akási sekularizovaná verzia druhého príchodu, vírusová parúzia.

Vízia normalizovaného (na úrovni RNA) a regulovaného (prostredníctvom vírusovej eschatológie) obyvateľstva splýva so starším modelom moci z politickej teológie. Nejde o prístup soft-power, ktorý vedie obyvateľstvo k poslušnosti pri starostlivosti o zdravie a blahobyť, ale o brutálny atak všetkých slobôd a autonómie s obmedzeniami, ktoré iba testujú, do akej miery môžu rôzne štáty a suverén pretláčať uplatnenie svojvoľnej moci a výnimok.

Už v roku 1978 Foucault ukázal, ako eschatológia robí z každej krízy súčasť toho, ako sa „systém“ udržuje a funguje. Ako príklad použil eschatológiu nukleárneho zbrojenia a konflikty o zdroje a ideológie. Nukleárna eschatológia vyvolala potrebu globálneho mieru ako neustáleho vyrovnávacieho aktu medzi štátmi a ich záujmami. Moderné štáty sa podľa Foucaulta „snažia presadiť v priestore komerčnej konkurencie a nadvlády, v priestore peňažného obehu, koloniálneho dobývania a kontroly morí, a to všetko dáva sebahpresadeniu každého štátu nielen formu každého z nich byť svojím vlastným cieľom..., ale aj túto novú formu súťaže. Ak použijeme pre túto realitu trochu anachronické slová, štát sa môže presadiť iba v priestore politickej a hospodárskej súťaže, čo dáva zmysel problému expanzie štátu ako princíp, dominantná téma *raison d'État*.“ (Ibid.)

Toto konkurenčné „presadzovanie sa“ v priestore s možnosťou nukleárnej anihilácie prinútilo moderné štáty hľadať globálny mier na základe nedokonalnej a „krehkej“ eschatológie. Foucault popisuje tento mier z vedeckého hľadiska ako rovnováhu v systéme definovanom fyzikou a nie ako politický jav. Je to proces prebiehajúci skôr v priestore ako v čase (dejinách) a namiesto hľadania impéria alebo „univerzálnej monarchie ako vrcholného bodu dejín“ si moderné štáty zachovávajú iba priestorovú rovnováhu, pričom si zastávajú svoje rozmanité, pluralitné a konkurenčné záujmy: „Je to univerzálny mier, samozrejme relatívne univerzálny a relatívne definitívny mier, ale už sa neočakáva, že mier, o akom snívame v tomto okamihu, bude pochádzať z konečne zjednotenej a definitívne nespochybnenej nadradenosti, akú predstavovali Impérium či Cirkev. Tento univerzálny a relatívne univerzálny mier, tento definitívny, ale relatívne definitívny mier, sa skôr očakáva od plurality bez zásadných zjednocujúcich účinkov nadvlády. Mier už nebude vychádzať z jednoty, ale z ne-jednoty, z plurality udržiavanej ako pluralita.“

Krehká eschatológia nukleárneho mieru, ktorá zachovala modernú pluralitu ideológií a štátov, je priestorová kategória. Táto kategória nahradila stredovekú (monoteistickú) eschatológiu „druhého príchodu“ ako návrat absolútnej jednoty a ríše spasených duší, ktorá je časová. Vo svojej prednáške z 22. marca 1978, Foucault o tom hovorí ako o premene feudálneho konfliktu medzi vladármi na moderné štáty. Feudálna súťaž vladárov a ich náboženstiev usiluje o víťazstvo v čase (pred druhým príchodom). Súčasná súťaživosť medzi štátmi diplomaticko-vojenskými systémami nemá žiadny historický cieľ okrem zachovania rovnováhy síl pred nebezpečenstvom nukleárnej anihilácie. Zatiaľ čo feudálna pastoračná moc spravuje duše, ktoré sa usilujú o vykúpenie pri druhom príchode, moderná moc transformovala duše na občanov, ktorí musia zostať zdraví a slúžiť krehkej rovnováhe medzi štátmi v budúcich vojenských konfliktoch.

Vznikajúca pastoračná sila nad molekulami RNA a CO₂, ktorá zachováva optimálny imunitný systém v populácii v čase pandémie alebo určitý ideál ekosystému, zdieľa prvky eschatológií ako aj foriem moci. Eschatológia „druhej vlny“ COVID-19 živí časovú predstavu o dokonalom konci histórie, predvírusovej globálnej ríši, ale živí aj konkurenciu medzi štátmi o zdravotníckej potreby, vakcíny atď. v dobe hroziacej vojny. Táto eschatológia definuje národné záujmy ako úsilie profitovať z vírusu (patenty, zásoby), zatiaľ čo vyžaduje na úrovni RNA biologicky zjednotené, bezvírusové obyvateľstvo. Namiesto náboženského hľadania absolútnej jednoty s Kristom či inými bohmi, alebo formy globálneho mieru ako krehkej jednoty medzi konkurenčnými štátmi, sme svedkami podivného návratu do premoderných foriem spoločnosti (feudálne spoločenstvá s ich predstavou posvätnéj čistoty), podporujúceho veľmi moderné predstavy o regulácii molekúl.

Molekulárne impéria RNA

Hľadanie skupinovej imunity a vírusovej čistoty v roku 2020 zdieľa cieľ modernej pastoračnej starostlivosti pre budúcu jednotu a kráľovstvo spasených duší. Funkciou kolektívu (kráľovstva) je pripraviť hriešnikov na jednotu druhého príchodu. To sa podobá súčasným cieľom vírusovej eschatológie odsunúť druhej vlny, ktoré spočívajú v podobnej starostlivosti o telá čakajúce na záchranu a očkovanie. Je to prísľub jednoty cez protilátky v novej molekulárnej ríši vakcín a v budúcom zázračnom bezvírusovom raji.

V tejto vírusovej parúzii nie sú žiadni občania, pretože žiadni neexistujú ani v eschatologickej jednote s Bohom, je tu iba jedno zachránené obyvateľstvo. V prechodnom štádiu medzi týmito dvoma kráľovstvami sa musíme iba „modliť“ za všetkých, čo v súčasnosti znamená neustále prejednávať údaje o počtoch infikovaných, bezpríznakových (tí ktorí zhrešili, ale ešte o tom nevedia), imúnnych, ale len dočasne, čiže zhrešia opäť

(protilátky), milovaných „bohom“ (imunita T-buniek) a prekliatych s dlhotrvajúcou infekciou, ktorá sa stále vracia (ako nejaká verzia vírusového očistca). Takéto rozdelenie občanov na základe ich imunity a rôznych stupňov dosiahnutia „svätosti“ RNA živí regresívne fantázie malých izolovaných komunit, v ktorých čakáme na budúcu molekulárnu ríšu pod algoritmickým feudalizmom sledovania kontaktov a virtualizácie všetkého, kde sú všetky pracovné miesta obmedzené na doručovacie služby a výpomoc umelej inteligencii.

Vírusový a algoritmický feudalizmus je zaisťovaný akceptovaním lockdownu a tvorbou malých, bezpečných a izolovaných spoločenstiev. To nielen napomáha automatizácii, ale aj obhajuje koncepciu politickej teológie o posvätnnej jednote bezvírusového obyvateľstva a spiatočnícku domesticitu, patriarchát a feudalizmus. Pluralita moderného štátu je zredukovaná z kategórie priestorovej do kategórie časovej — kategória popisujúca rôzne fázy epidemickej krivky, ktorú sa všetci snažíme „sploštiť“. Štáty, predtým definované „neurčitou historickosťou... otvoreným časom bez konca...“, ktoré majú vlastný zákon a cieľ“, sa vracajú k predmodernej predstave bezvírusového „kráľovstva a konečnej ríše, v ktorej bude (imunitná) jednota obnovená“. Budúca imunita (jednota) takéhoto bezvírusového obyvateľstva je absolútna, dokonca vylučuje určité typy úmrtí a nebezpečné molekuly, tak ako si môžeme prečítať v článkoch o ideálnych štátoch, ako je napríklad Austrália, ktorá poráža nielen COVID-19, ale aj sezónnu chrípku².

Ideálne spoločenstvo bezvírusového obyvateľstva je možné dosiahnuť rôznymi formami reštrikcií, ale aj vytváraním malých a izolovaných spoločenstiev, vzdelávacích skupín a rodinných zoskupení. Tieto sociálne bubliny nielenže zachraňujú životy, ale plne podporujú automatizáciu a ekonomiku, ktorá je čoraz viac nezávislá od zraniteľných a náchylných na vírus ľudí. Hľadanie jednoty a čistoty RNA v tomto feudalizme molekúl a umelej inteligencie poráža to, čo Foucault dúfal, že bude alternatívou

2

„Flu deaths drop in Australia as coronavirus restrictions save hundreds of lives“
<https://tinyurl.com/y4pb8pwf>

Revolučné molekuly

k modernému štátu: vznikajúce kontra-riadenie a revolúcia, ktorá zavedie základné práva prelomiť „všetky väzby poslušnosti“. Jeho revolučná eschatológia „občianskej spoločnosti“ predpokladá oslobodenie od „štátnych obmedzení a kontrol vo chvíli, keď moc štátu môže konečne byť znovu absorbovaná do tejto občianskej spoločnosti“.

Morálna komunita COVID-19 trvá na jednom základnom „práve“: byť slobodný a nezahynúť kvôli istým vírusom RNA. Namiesto revolúcie proti útlaku, táto vírusová eschatológia obhajuje najextrémnejšie a absolútne formy poslušnosti. Ponúka tiež kolektívne a individuálne experimenty s DIY vakcínami alebo samoliečbou a ďalšie formy pokusov, v ktorých sa dozvedáme, ako funguje kolektívna imunita pri kontrolovanom vystavovaní sa vírusom.

Biopolitika COVID-19 prakticky znemožňuje akúkoľvek formu „kontra-riadenia“, vzbury alebo práva definovať zákony a skúsenosti s pôsobnosťou a zvrchovanosťou: „Môj zákon, zákon mojich vlastných požiadaviek, zákon mojej podstaty ako obyvateľstva, zákon mojich základných potrieb, musí nahradiť pravidlá poslušnosti. V dôsledku toho existuje eschatológia, ktorá bude mať formu absolútneho práva na revoltu, na povstanie a na prerušenie všetkých pút poslušnosti: právo na samú revolúciu“. (Ibid.)

Nezamestnané masy, ktoré si zachovávajú svoju RNA jednotu a čistotu, sú predmetom extrémnej poslušnosti a kontroly s tvrdením, že iba prísne zákazy a obmedzenia ich môžu zachrániť nielen pred pandémiami, ale aj pred hroziacimi ekologickými krízami spôsobenými inými zlými molekulami. Tieto tvrdenia posúvajú obyvateľstvo do extrémnej izolácie, chudoby a pripravujú ho o akúkoľvek účinnosť podporiť morálnu víziu kolektívneho boja s molekulami v črtajúcich sa „druhých a tretích vlnách“ vírusových a ekologických katastrofách. Následok je vždy rovnaký: podpora ďalšej automatizácie v novom ideáli

Absolútne, krehké a revolučné eschatológie

algotmického feudalizmu a posvätnéj molekularnej komunity. Jedinou ekonomickou perspektívou pre krehkých a nezamestnaných občanov napadnutých molekulami je výcvik umelej inteligencie a podpora ďalšej automatizácie, ktorá ich údajne ušetrí od potreby interakcie s akýmikoľvek zraniteľnými ľuďmi a tiež zachráni planétu. To všetko pri snívaní o odľahlých ostrovoch, uzavretých skupinkách, ba dokonca aj o eko-dedinách.

Eschatologické molekularne fantázie bezpečných skupín a ostrovov naznačujú, že nie všetky obmedzenia budú rovnaké, ale že sa vygenerujú nové „triedy“. Kombinácia molekularnej uniformity, sociálnej domesticity a technickej automatizácie v týchto feudálnych skupinách a kmeňových/rodinných štruktúrach skončuje s kozmopolitným mestom, s pluralitou a rozmanitosťou, ktoré definovali moderný štát. Upadáme do algoritmického a molekularneho feudalizmu, ktorý využíva ekonomiku molekúl v metabolizme, imunite a ekológii na to, aby živila kmeňové a premoderné teologické koncepty obetí, posvätnosti a absolútnej hierarchie. Zoskupenia rodín v rôznych ekologických dedinách a predmestské lockdowns súvisiace s akousi permanentnou eschatológiou „druhých vln“, sľubujú nepoškvrnenosť vírusom, avšak v skutočnosti iba podporujú automatizáciu, surveillance a molekularnú kontrolu.

Existujú tri typy eschatológií vo Foucaultovom definovaní rôznych stupňov a foriem suverenity, moci a kontroly nad obyvateľstvom. Zdá sa, že tieto tri eschatológie súperia v kríze COVID-19. Prvá z nich je absolútna eschatológia náboženstva sľubujúca druhý príchod a jednotu v Kristovi atď., transformovaná v dnešnej dobe na lockdown čakajúci na čistotu RNA. Druhou je revolučná eschatológia založená na základných právach bojovať proti poslušnosti a skúmať alternatívne formy komunity, ktorú dnes prevádzkujú rôzni heretici odmietajúci lockdown, masky a konšpirácie.

Tretia a možno najviac dominantná je relatívna, neistá a krehká eschatológia mieru ako rovnováhy medzi konkurenčnými štátmi počas studenej vojny, ktorá je dnes vyjadrená v rôznych modeloch menežovania COVID-19, ale aj v porovnávacích grafoch ukazujúcich počty infikovaných a umierajúcich: „S týmito rôznymi postupmi máme namiesto akejsi absolútnej eschatológie, ktorá predpokladá impérium, univerzálnu monarchiu ako vrcholný bod dejín, to, čo by sa dalo nazvať relatívna eschatológia, neistá a krehká eschatológia, o ktorú je ale skutočne potrebné usilovať. A táto krehká eschatológia je, skrátka, mier. Je to samozrejme univerzálny mier, relatívne univerzálny a relatívne definitívny mier, ale už sa neočakáva, že mier, o ktorom človek snívá v tejto chvíli, bude výsledkom konečnej jednoty“.

Regulácia molekúl na základe rôznych obmedzeníach a experimentov sociálneho dištancovania v roku 2020 a biopolitické experimenty s molekulárnou kontrolou podporujú všetky tri formy eschatológie súčasne: rovnováha a mier slúžiace pluralite, jednota „druhého príchodu“ a revolučné kontra-riadenie lámajúce všetky putá s cieľom dosiahnuť nejaké základné práva. Štáty COVID-19 súťažia vo svojich snahách o vírusové profitérstvo a patentovanie rovnako, ako sa to dialo v ktoromkoľvek inom modernom období. Zároveň hľadajú typickým náboženským spôsobom absolútnu vírusovú (RNA) jednotu a čistotu pred „druhým príchodom“ (vlny), pri ktorom nikto nezomrie na infekciu. Navyše umožňujú aj revolučnú horlivosť rôznych kacírov, ktorí vychádzajú do ulíc protestujúc a požadujúc zmenu vírusovej politiky.

Biopolitika COVID-19 spája všetko — kacírské revolúcie, molekulárne súťaže medzi štátmi a molekulárnu jednotu bez vírusového obyvateľstva. Zdravie sa stáva základným právom, a v snahe ho dosiahnuť vzniká konkurencia v oblasti patentov a zásob vakcín či ideológií. Základom všetkých národných záujmov sa stávajú otázky automatizácie budúcej generácie sietí 5G, ale aj

„molekulárna“ kontrola nad „vakcínami“ spravovaná maškarným žánrom konšpirácií 5G.

Tieto národné záujmy posúvajú obyvateľstvo do predmestskej ľudskej továrne na výcvik umelej inteligencie a zároveň generujú ideály utopických, malých, bohatých a izolovaných spoločenstiev s novým čistým virálnym a eko-„náboženstvom“. Molekulárna biomoc a etika vírusovej starostlivosti podporujú tieto regresívne formy domesticity obklopujúce prímestské, ostrovné a vidiecke utópie založené na technologickom pokroku automatizácie. Ľudia sa stávajú otrokmi trénujúcimi umelú inteligenciu vo svojich prímestských táborech v rámci sebestačných a izolovaných skupín a dedín. Podľa novej eschatológie bezvírusového obyvateľstva, majú povolené sa príležitostne búriť proti brutálnej kolektívite infikovaných, očkovaných a bezpríznakových občanov.

Nárast algoritmického feudalizmu na predmestiach, v uzavretých skupinách a eko dedinách

Foucaultove „genealogické“ predpovede biopolitiky ako možnosť extrémnej kontroly tiel a zdravia obyvateľov boli založené na jeho podrobnom čítaní starých a často zabudnutých textov o pastorácii a otázkach suverenity, územia, histórie a eschatológie. Foucault postavil moderné štáty, definované priestorom a bez akýchkoľvek dejín či časových cieľov, do kontrastu s časovo vymedzeným kráľovstvom druhého príchodu Krista. Zdá sa, že vírusové budúcnosti oživujú toto rozdelenie medzi priestorom a časom a rozvíjajú možnosť hybridného moderného časopriestorového „štátu“. Do určitej miery ironická eschatológia „druhej vlny“ infekcie núti obyvateľov, aby podľahli záujmom vírusových profitérov a aby zároveň akceptovali poslušnosť nového algoritmického feudalizmu. Oproti „otvorenému času a mnohonásobnej priestorovosti“ moderného plurálneho štátu, sme konfrontovaní so spoločnosťou hľadajúcou ideálny „štát“ bez ekologických a vírusových infekcií, s uzavretým časom a ešte uzavretejším priestorom.

Médiom všetkých súčasných vírusových eschatológov nie je nejaké zjavenie, ani Biblia, ale matematický model. Rovnako ako časové kráľovstvá zachráneného alebo beztriedneho obyvateľstva z Biblie, aj modely COVID-19 ponúkajú spôsob ako manažovať nádeje a obavy súvisiace s kráľovstvom bezvírusového obyvateľstva. Tieto modely napomáhajú „prechodu medzi prvým jednotným kráľovstvom (zdravé štáty bez COVID-19) a konečnou ríšou, v ktorej bude obnovená jednota (bez COVID-19).“ Matematické modely sľubujú „príchod času, keď čas skončí. Z pozície možnosti eschatológie je to čas konečný, pozastavenie alebo uplynutie historického a politického času, keď sa nekonečná vláda štátu zastaví a skončí“.

Biopolitický ideál bezvírusovej budúcnosti nemusí nutne znamenať koniec lockdownu. Je pravdepodobné, že budú pretrvávajúť jeho mäkké verzie, ako sú napríklad uzavreté skupiny domáceho vzdelávania v Kalifornii alebo vymyslené eko-dediny, ktoré ešte viac zatvárajú komunity do svojho staronového feudálneho ideálu. Matematické modely vyzývajú k alternatívnym formám škôl, miest a spoločenského života. Občania sú nútení sami seba zorganizovať do rodinných zoskupení s deťmi podobného veku, chodiť navzájom do karantény a najímať si privátnych lektorov na výchovu svojich potomkov. Za eschatológiou druhej vlny (a nemožnosťou ideálnej bezvírusovej spoločnosti) stojí aj najnovší návrh podnikateľa zo Silicon Valley Jamesa Ehrlicha: „Tesla z eko-dediny“. Jedná sa o plán pre udržateľnú a odolnú komunitu 21. storočia ako konečné víťazstvo biopolitickej domesticity a automatizácie, ktorý explicitne pracuje s metaforou raja. Jeho dedina ReGen je udržateľné spoločenstvo, ktoré sa venuje ekologickému poľnohospodárstvu a cirkulárnej bezodpadovej ekonomike podľa vzoru rôznych eko-utópií. Dedinu bude tvoriť komunita s rozlohou 20 hektárov, ktorá bude domovom pre 100 rodín starajúce sa o skleník na pestovanie osobných úrod a o obecné farmy a hospodárske zvieratá. Je to doslovná vízia návratu do pôvodnej záhrady, ako aj do feudalizmu.

Život pod „najlepším zo všetkých možných modelov“ a čakanie na „druhú vlnu“

Snívaním o dosiahnutí ideálneho bezvírusového štátu sa začíname ponášať Voltairovmu doktorovi Panglossovi. Jeho slávne vyhlásenie, že žijeme v „najlepšom zo všetkých možných svetov“ (Voltaire, nedatované), sa dá preložiť do výrazu „najlepší zo všetkých možných modelov“, ktorý podporuje rôzne reštrikcie a ideály post-lockdownových komunit. Modely majú magickú schopnosť umožniť komukoľvek odôvodniť akýkoľvek zásah, ktorý sa im hodí. Pre súčasných doktorov Panglossov (ako je napríklad Bill Gates) je dôvodom na oslavu dokonca aj pandémie (v časoch Voltaira to bol syfilis). V najlepších zo všetkých možných svetov nákaza „bola nevyhnutelná vec, nutná prísada do najlepších svetov; pretože ak by sa Kolumbus nenakazil na ostrove v Amerike touto chorobu, ktorá znečisťuje zdroj plodenia a často bráni samotnému rozmnožovaniu, a ktorá je zjavne proti veľkému koncu prírody, nemali by sme ani čokoládu, ani košenilu (karmín - červené farbivo používané pre vojenské uniformy)“ (Ibid). V súčasnosti všetci dúfame v nový „veľký koniec prírody“ alebo v nový normál, všetci čakáme na čokoládu a na vojenské uniformy, ktoré budú podporovať uzavreté skupiny a ekoutópie, pretože molekúl, s ktorými budeme musieť bojovať, bude stále viac.

Najlepšie zo všetkých možných modelov a ich karantén sľubujúcich skupinovú imunitu a zázračné bezvírusové budúcnosti, len podnecujú ďalšie predmestské výcvikové tábory pre umelú inteligenciu, cloudové služby, uzavreté skupiny domáceho vzdelávania a eko-dediny. Tieto najlepšie zo všetkých možných modelov dokonca vytvorili svoju vlastnú inkvizíciu, takže je ľahké väzniť ľudí na neurčito v ich domovoch, rozpúšťať parlamenty a právny poriadok, zbavovať občanov súkromia alebo práv pomocou dotieravých aplikácií na sledovanie a monitorovanie. Modely majú kúzelnú schopnosť zmeniť občanov na vyššie morálne bytosti nasadením masky, ktorá signalizuje ich vôľu obetovať akékoľvek práva a slobodu v mene záchrany zraniteľných osôb v ich komunitách. Vďaka týmto modelom sme sa tiež náhle ocitli v situácii, že máme

najlepšiu zo všetkých vlád. Extrémne opatrenia sa stávajú vyššími morálnymi voľbami, pretože zdravie a prežitie budú v budúcom storočí hlavnými cieľmi a doktrínou štátu. Vírus mirabilis nás všetkých infikoval vysokou toleranciou voči autoritatívnej vláde, ktorá sľubuje záchranu obyvateľstva a planéty.

V tomto novom svete podľa najlepších zo všetkých modelov nesmie nikto ochorieť alebo zomrieť na vírus SARS-CoV-2 a všetci občania sú mučeníkmi pre väčšiu vec, ktorá zachraňuje a podporuje skorumpovaných vodcov, podnikateľov a automatizáciu. Kúzelné modely od našich odborníkov na umelú inteligenciu, teóriu učenia strojov a teóriu sietí nepotrebuju žiadne testy alebo zmätočné biologické údaje o infekcii. Chýbajúce údaje kompenzujú stále väčším dohľadom a novými modelmi. Všemocné modely sa stali zámienkou infikovať mobilné telefóny spywarom a prinútiť nás všetkých zdieľať súkromné údaje s problematickými spoločnosťami a agentúrami, ktoré ponúkajú „najlepším zo všetkých možných politikov“ možnosť nás mať pod dohľadom, pri čom nám pomáhajú snívať o budúcej infraštruktúre 5G podporujúcej automatizáciu všetkého a všetkých.

Modely a aplikácie neslúžia verejnosti, naopak, servírujú verejnosť ako pokrm vyhladnutým vládcami, ktorí z nás všetkých robia opatrovatelky rozvíjajúcej sa umelej inteligencie, likvidujú tak naše pracovné miesta. Je znepokojujúce vidieť ako supy dajú a ich doterné techniky sledovania prichádzajú s ešte bizarnejšími nápadmi ako riadiť populáciu, ktorá slúži iba ich merkantilistickým záujmom prezlečeným za národné záujmy. Toto vedie k budúcnosti, v ktorej budú štáty vyzerať ako ohradené spoločenstvá s občanmi, s ktorými sa zaobchádza ako s hospodárskymi zvieratami, ktoré je možné kedykoľvek uzamknúť a len občas pustiť do voľného výbehu, podľa toho, aký bude najnovší model ďalšieho dátového kabalistu.

Algoritmický feudalizmus, záhrady a šašovia

Sme zasiahnutí leibnizovskou nočnou morou s príslubmi výpočtov, modelov a algoritmického riadenia, ktoré slúžia regresívnemu konceptu vystrašenej komunity a čistoty. To, čo je dobré a spravodlivé, sa nemeria morálkou a legálnosťou činnov, ale určitou eschatológiou a metafyzikou ideálneho štátu a prežitia. Vo svojej teódicej z roku 1710 „Eseje o Božej добрote, slobode človeka a pôvode zla“, Leibniz slávne prehlásil, že žijeme v „najlepšom zo všetkých možných svetov“ (Leibniz 1985), za ktorý ho Voltaire bravúrne vysmial o približne 50 rokov neskôr. Leibniz tým myslel to, že existujú nádherné matematické abstrakcie, ktoré nie sme schopní vždy vidieť a pochopiť. Dokonalé bytie ako Boh by nevytvorilo nič nedokonalé, takže náš svet je modelom krásneho algoritmu, odrážajúci dokonalého Boha ako to, „čo je najjednoduchšie na hypotézy a najbohatšie na javy, ako býva taká geometrická čiara, ľahká na konštrukciu, ale s obrovským významom“ (Leibniz, 2005).

Namiesto bohov máme dnes nádherné algoritmy, ktoré zrkadlia a slúžia skorumpovaným vodcom a na základe algoritmického riadenia s jeho molekulárnymi eschatológiami klimatických apokalýps a pandémieí, získavajú stále väčšiu moc robiť výnimky. Rovnako ako naivná Voltairova Candide v diele napísanom po zemetrasení a cunami v Lisabone v roku 1755 (jednej z najväčších kríz v Európe), si bolestne uvedomujeme, že v súčasnej kríze nemáme dobrých vodcov a dobré modely, algoritmy, platformy, uzavreté skupiny a eko-dediny. Algoritmický sen leibnizovského „calculemus“ neodráža dokonalého boha, ale záujmy rôznych cloudových, dátových a sieťových spoločností, ich vladárov a skorumpovaných vodcov.

Sme v bode, v ktorom Candide, po stretnutí s rôznymi druhmi hrôzy a fanatizmu, ustupuje a hovorí doktorovi Panglossovi, že „musíme pestovať našu záhradu“. Namiesto toho, aby sme sa stali obeťami týchto súčasných i budúcich algoritmických modelov a eschatológií založených na sledovaní, musíme získať kontrolu nad svojím

bezprostredným okolím a zmeniť ho na niečo príjemné ako záhrada. Musíme sa sústrediť na obživu a záhaňať nudu, ale mali by sme si aj určovať slobodu na nových základoch.

Potrebujeme menej WHO, menej nadácie Gatesových a veľkých farmaceutických príbehov, ktoré sľubujú to najlepšie zo všetkých možných svetov a modelov. „Pestovať našu záhradu“ znamená starať sa o miestne zdroje a inovácie s cieľom decentralizovať výrobu, objavovanie liekov a ponúkať budúcnosť, ktorej sa budú môcť zúčastniť všetci. Musíme odolávať uzavretým skupinám a eko-dedinám, aby sme zachovali rozmanitosť a pluralitu našich kozmopolitných a globálnych miest a musíme šikanovať akúkoľvek predstavu o posvätnej jednote akéhokoľvek druhu. Namiesto jedného raja s jeho eschatológiou, apokalypsou a parúziou, musíme trvať na pluralite záhrad.

Najlepšou radou, ako zatiaľ zvládnuť celú túto politickú, biologickú a sociálnu hrôzu z izolácie, neistoty a diktatúry molekúl, je riadiť sa starým odporúčaním Epikura, mysliteľa, ktorý vytvoril v čase chaosu záhradu pre svojich priateľov. Svojpomocnými radami nazvanými Tetrpharmakos z 3. storočia, učil svojich priateľov ako pestovať vlastnú záhradu podľa nasledujúcich pravidiel: Neboj sa boha (a mali by sme pridať vlády) Neboj sa smrti (z epidémie); Čo je dobré, je ľahké získať (nájdeme spôsob, ako všetko zvládnuť) Čo je zlé, je ľahké znášať (zotavíme sa, to prejde).

Kedže sa vraciame k stredovekej koncepcii politického spoločenstva ako k pokusu o dosiahnutie posvätnosti a čistoty pri čakaní na istý raj, môžeme sa inšpirovať postavou disidenta vo feudálnom období: šašom. Namiesto toho, aby sme sa stali stúpenkami čistoty RNA alebo jej kacírmi, skúsme sa pozrieť na súčasnú politiku ako na to, čo Eric Winsberg popisuje ako „šaškárske praktiky“ („motley practices“) v prípade počítačových simulácií používaných pri politických rozhodnutiach (Parker a Winsberg 2018; Winsberg 2001). Žonglovanie s dátami, predpovedami,

modelmi a postupmi predstavuje nesúrodú spleť hodnôt, údajov, stereotypov, moralistických bludov, obáv, démonov, ideológií a geopolitiky. Z politiky sa stáva karneval, kde je povolená každá myšlienka, každý zásah a nikto nenesie zodpovednosť, pretože všetko je možné. Namiesto zapojenia verejnosti a „demokratizácie“ odborných znalostí to vyzerá, že sa deje pravý opak. Všetko je „supervedecké“ a s trochou grafov a údajov môžete verejnosť ohnúť akýmkoľvek smerom. Tieto šaškárske postupy miešania faktov s hodnotami a vedy s politikou by mohli byť pretavené do tvorivých a kritických reakcií na dnešný chaos, s cieľom poukázať, aké je dnes jednoduché manipulovať. Ako príklad takéhoto postupu je tu projekt „šaškárskych masiek“, prostredníctvom ktorých sa môžete stať pajácom signalizujúci oficiálnu doktrínu „maskou“, ktorá ale kamufluje inú aktivitu (tradičný, ručne šitý motív podporuje sentimentálny kult šitia masiek ako podporu dodržiavania pravidiel, ale skrýva to, že maska je z druhej strany postriekaná slivovicou a nositeľ vdychuje alkohol ako istú formu rebélie). Ako príklad šaškárskych stratégií, táto maska naznačuje, že sme aj mimo, aj vo vnútri hierarchií a divízií. Maskujeme sa pred vírusom, ale možno sa schovávame aj pred maskovou políciou a skrývame naše skutočné zámery nasávať s našimi kamarátmi v tajných záhradách.

Referencie

- Foucault, Michel. 2009. Security, Territory, Population. Palgrave Macmillan.
- Hutchinson, D. S. (Introduction). 1994. The Epicurus Reader: Selected Writings and Testimonia. Cambridge: Hackett.
- Kahn, Paul W. 2012. Political Theology Four New Chapters on the Concept of Sovereignty. Columbia University Press.
- Leibniz, G.W. 1985. Theodicy: Essays on the Goodness of God, the Freedom of Man and the Origin of Evil. Open Court Publishing Company. <https://archive.org/stream/theodicy-17147gut/17147.txt> (October 18, 2020).
- -. 2005. Discourse on Metaphysics and The Monadology. Dover Publications.
- Parker, Wendy S., and Eric Winsberg. 2018. „Values and Evidence: How Models Make a Difference.“ European Journal for Philosophy of Science 8(1): 125–42. <https://link.springer.com/article/10.1007/s13194-017-0180-6> (October 18, 2020).
- Voltaire. Candide. <https://www.gutenberg.org/ebooks/19942> (October 18, 2020).
- Winsberg, Eric. 2001. „Simulations, Models, and Theories: Complex Physical Systems and Their Representations.“ Philosophy of Science 68(3 SUPPL.). <https://www.jstor.org/stable/3080964?seq=1> (October 18, 2020).

